

Karhide odhodila svrchovanost, vzdala se své moci a stala se méněcennou, podřízenou zemí v jistém Svazu národů, k čemuž budiž ihned řečeno, že žádný takový Svaz neexistuje, jsa pouhým vynálezem a nepodloženým výmyslem jistých zrádců osnujících spiknutí, jejichž cílem je oslabit autoritu krále a tím i celé Karhide ve prospěch skutečných a existujících nepřátel země. Odguyr-ny tuwa, Osmá hodina, palác v Erhenrangu: ARGAVEN HARGE.

Nařízení bylo vytištěno a vyvěšeno po městě na vchodech a ukazatelích u silnic a to, co uvádím, je doslovný přepis jednoho takového výtisku.

První hnutí mysli bylo prosté. Vypnul jsem rádio, aby nemohlo dál vysílat důkazy proti mně, a prchal jsem ke dveřím. Tam jsem se samozřejmě zastavil. Vrátil jsem se zpátky ke stolu a krbu a stál jsem. Už jsem nebyl klidný a odhodlaný. Chtěl jsem otevřít pouzdro, vytáhnout ansibl a poslat na Hain signál Poradte/Naléhavé! I toto hnutí mysli jsem potlačil, protože bylo ještě pošetilejší než to první. Naštěstí jsem na žádná další neměl čas. Křídlové dveře na konci předpokojů se otevřely, pobočník ustoupil stranou, abych mohl projít, ohlásil: „Genry Ai“ – jmenuji se Genly, ale Karhidané nedovedou / vyslovit – a nechal mě v Červené síni s králem Argavenem XV..

Ohromná, vysoká a dlouhá místnost, je tahle Červená síň královského domu. Ke krbům málem nedohlédneš. Málem nedohlédneš ani na trámový strop, ověšený červenými zaprášenými závěsy a praporci, otřepenými věkem. Okna jsou pouhé skulinky či štěrbin v tlustých zdech, světla málo, mdlých a vysoko umístěných. Završují šestiměsíční pouť ke králi a mé kroky doprovází vrzání nových bot.

Argaven stál před prostředním a největším krbem ze tří, na nízkém, rozměrném stupínku či pódiu: malá postava v načervenalém přitímí, s vyklenu- tým břichem, vzpřímená, tmavá, nic výrazného na jeho siluetě kromě záblesků velkého pečetního prstenu, který měl na palci.

Zastavil jsem se u hrany stupínku, jak jsem byl poučen, a nedělal a neříkal nic.

„Přistupte, pane Aii. Posadte se.“

Poslechl jsem a usadil se k prostřednímu krbu na židli vpravo. Tohle všechno jsem měl nacvičené. Argaven si nesedl; stál tři metry ode mne, za zády mu s hučením šlehaly plameny v krbu, a po chvíli mě vybidl: „Řekněte mi, co máte na srdci, pane Aii. Přinášíte prý vzkaz.“

Obličej, který se ke mně obrátil, hrou ohně a stínu brunátný a rozrytý krá- tery, byl nezajímavý a krutý jako měsíc, matný červenohnědý měsíc Zimní planety. Argaven teď vypadal méně královsky a méně mužně než z dálky, když

byl mezi dvořany. Měl slabý hlásek a divokou, pomatenou hlavu držel v úhlu, který budil zdání zvláštní arogance.

„Můj pane, co jsem vám chtěl říct, se mi vykourilo z hlavy. Právě jsem se totiž dozvěděl, že lord Estraven upadl v nemilost.“

Argaven se tomu zasmál, nápadně afektovaně zkroutil obličej. Jeho řezavý smích připomínal běsnící ženu, která předstírá, že se dobře baví. „Čert ho vem,“ řekl, „toho pyšného a falešného krivopřísežníka a zrádce! Vy jste s ním včera večer jedl, že? A on vám vyprávěl, jak je vlivný, jak ovládá krále, jak se vám se mnou bude snadno jednat, protože o vás se mnou mluvil, ne? Že vám to říkal, pane Aii?“

Váhal jsem.

„Tak já vám povím, co mi o vás vyprávěl, jestli vás to zajímá. Radil mi, abych vás nepřijímal, abych vás nechal vyčkávat v nejistotě, případně vás vystrnadil do Orgoreynu nebo na Ostrovy. Celý poloměsíc to do mne hustil. Zatracená nestydatost! A nakonec jsme do Orgoreynu vystrnadili jeho, ha, ha, ha!“ Zase ten řezavý falešný smích, a přitom ještě zatleskal rukama. V tom okamžiku se mezi závěsy na konci pódia neslyšně objevil osobní strážce. Argaven na něj vztekle zavrčel a on zmizel. Argaven přistoupil blíž ke mně, pořád se smál, cosi vrčel a upřeně na mě hleděl. Tmavé duhovky jeho očí žhnuly tak trochu do oranžova. Měl jsem z něho mnohem větší strach, než jsem předpokládal.

Mezi vším blábolením jsem neviděl jinou možnost než vsadit na otevře- nost. Řekl jsem: „Nezbývá mi než se vás zeptat, pane, jestli i já jsem podle vás zapleten do Estravenova zločinu.“

„Vy? Ne.“ Prohlížel si mě ještě důkladněji. „Já sice nevím, co vlastně k čer- tu jste, pane Aii, jestli sexuální zrůda, nebo umělá příšera, nebo návštěvník z panství prázdna, ale zrádce nejste, jen jste se stal nástrojem jednoho takové- ho. Nástroje já netrestám. Ty škodí jen v rukou špatného řemeslníka. Dovolte, abych vám dal radu.“ Argaven to vyřkl s nezvyklým důrazem a uspokojením, a už tehdy mě napadlo, že za uplynulé dva roky mi nikdo jiný rady nedával. Odpovídali na otázky, ale nikdy otevřeně neradili, ani Estraven, když mi nej- víc pomáhal. Určitě to souvisí se shifgrethorem. „Nenechte se nikým využí- vat, pane Aii,“ řekl král. „Nenechte se vtáhnout do politikaření. Říkejte si vlastní lži, dělejte si vše po svém. A nikomu nevěřte. To jste věděl? Nikomu nevěřte. K čertu s tím prolhaným chladnokrevným zrádcem, já jsem mu věřil. Já jsem mu navlékl na ten jeho zatracený krk stříbrný řetěz. Škoda, že jsem ho na něm rovnou neoběsil. Nikdy jsem mu nevěřil. Nikdy. Nevěřte nikomu. Ať

manu odčinila miiny! n'kenc v m'edica. Moř odčinil a karhidan
moas / m'edice!
! Červená / PAST SIME!
! Červená / PAST SIME!